

МАГЕСАНА ГОРА

Долавямъ и ношемъ и денемъ
Тихъ повикъ изъ тъмни гори,
Тихъ повикъ на образъ неземъ,
Извезанъ отъ сини зари.

Вървя азъ, но пжтя се губи,
Притваря се гжстия мракъ,
Усеща сърцето що люби:
Ти чакашъ на срещния прагъ.

Но бавно изъ хралупи скриги
Измъкватъ се диви жени,
Събиратъ, заклинатъ тревитъ,
И виещи готвятъ злини.

Кжде си? При тѣхъ ли научи
Да ставашъ на лека мъгла,
Магеса ли горския ручей
Да шепне безумно: ела?

Проклинашъ ли странното чудо,
Та ношемъ и денемъ зовешъ,
Не чакашъ ли сетна пробуда
Изъ твоя неземъ копнежъ?